

Seher - (Refik Halid Karay'ın 'Sürgün' Romanı) - Başına Buyruk

Karakter Hilmi Bey ile Tevhide Hanım'ın kızları Seher, babasının sürgün edilmesinden sonra annesinin sözünü dinlemeyen, başına buyruk bir karakter haline gelmişti. Tevhide Hanım, bir mektubunda kocasına; kızlarının vaziyeti hakkında endişelendiğini bildirmişti, fakat, gün geçtikçe Seher, annesinin korktuğundan da beter vaziyet içine girmiş, seyyar kumpanya aktörü ile birlikte yaşamaya başlamıştı. İsmi de Nevber olarak değiştirmişti. Zaman içinde fahişeliğe ve dansçılığa da başlamış, yalancı, sorunlu, yüzüstü bir kadın olmuştu. Zaman zaman yaptıklarından utanç duyar, mütemediyen ağlardı.

Aktiviteler Seher, erkeklerle vakit geçirmeyi severdi. Dans, şarkı ortamlarında bulunurdu. Şarkı söyler ve ud çalardı. Fırsat bulduğunda da, kır gezmelerine çıkardı. Bol bol alkol alır, uyuşturucu kullanırdı.

ÖRNEK ANILAR

Yalancı Seher, bulunduğu eğlence ve fuhuş ortamlarında, yalan söylemeyi alışkanlık haline getirmiş, zaman içinde yalancı bir kadın haline gelmişti. Kendi de bu huyunu biliyordu. “Gene yalan söyledim, hayır, bende temiz duygu yok. Kucağınıza sizin olmak, kendimi size vermek için atılmak istiyorum.”

Sorunlu Seher, yaşadığı olayların ve mesleğinin ağırlığı altında, sorunlu bir karakter haline gelmişti. Nerede ne yapacağını, çoğunlukla kendisi bile kestiremiyordu. “Durunuz, gitmeyiniz, yalnız kalırsam vallahi kendimi pencereden atarım. Vazgeçtim, uzaktan konuşalım, tek biraz daha kalınız, şu kriz geçsin! Yahut bana son bir iyilik yapınız, bir bahçeye gidelim, yeşillik, su, ağaç, gök, kır belki ateşimi alır yatıştırım. Sizi rahatsız etmemeye çalışacağım, konuşmayacağım, delilik yapmayacağım...”

Sulugöz/ Melankolik Seher, aşığı İrfan Bey'in babasını tanıdığını anlayınca içinden bir pişmanlık duydu. Zaten sulugözlü ve melankolik bir karakter olduğundan teselliye gene göz yaşlarında buldu. “Kızın yüzü bahçeden ayrılmadan önce, havuza eğilip ağlamaktan kızarmış gözlerini yıkadığı için, makyajsız kalmıştı; ayrıca, kederden, uykusuzluktan da büsbütün değişmişti; başka birine, bir beslemeye benziyordu...”

Utangaç İrfan Bey ve babasının tanışıklığını öğrenen Seher, her şeyini bilen İrfan Bey'den çok utandı. İrfan Bey de, kızın halini dile getiriyor, üzülüyordu. “Babasını tanıdığımı anladıktan sonra fena halde mahçup oldu. Utandı, demek ki, henüz tamamiyle hayasızlaşmamış, kurtarmak ümidi tamamiyle kesilmemiş. Onu bu hayattan çekip zavallı babasının karşısına ufacak bir ev kadını olarak çıkarmak olanağı bulunabilse...”

Yüzüstü İrfan Bey, Seher'in sapkın bir adamla birlikte olduğunu, o gece gene fahişelikten geldiğini biliyordu. Ancak, Seher artık iyice yüzüstü ele almış, yaptığı bayağılıkları kanıksamış, hiçbir şey olmamış gibi davranan bir kadındı. “İrfan susuyordu; yani kabul ediyordu. Kızın kendisine çektiydiklerini unutmuş muydu? Hayır. Fakat o yalancılıklar, bayağılıklar, kaypaklık ve kaltaklık sanki dünkü güne ait değildi, aradan yıllar geçmişti, bunlar birer uzak hatıra olmuştu.”